

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1170129/3

בבית הדין הרבני האזורי תל אביב יפו

לפני כבוד הדיינים:

הרב צבי בן יעקב – אב"ד, הרב יצחק הדאיה, הרב משה בצרי

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד אבי גפן)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד עמנואל גרופי שלמה)

הנדון: תביעת רכוש בניגוד לאמור בהסכם ממון

החלטה

הצדדים נישאו זה לזה כדמו"י בתאריך י"ח בשבט תשע"א (23.1.2011) (לא כפי שכתוב בתביעת הגירושין של האישה). מדובר בזוג מבוגר, שלו אלו נישואין שניים, כאשר מהנישואין הראשונים לכל אחד יש נכדים ונינים.

בני הזוג הגישו לבית הדין בקשה משותפת לגירושין. הצדדים הופיעו בפני בית הדין בתאריך י"ד בתמוז תשע"ח (27.6.18), אולם אז התברר שהאישה מתנה את הגירושין במתן הכתובה, ואילו הבעל מסרב ליתן לאישה את כתובתה בטענה שאינה זכאית לכתובה.

מוויכוח לעניין הכתובה, נולדה תביעת הרכוש. דהיינו, בתאריך כ"ד באלול תשע"ח (4.9.18) תבעה האישה גירושין, ובכרוך לגירושין תבעה חלק ברכוש הבעל, מזונות אישה וכתובה/פיצוי כספי. מנגד תבע הבעל תביעה נזיקית והחזר הוצאות בסך של 147,500 ש"ח.

יובהר כי בנושא הגירושין אין מחלוקת, ושני הצדדים חפצים בגירושין.

כדי לדון בתביעת הרכוש יש לילך אחורה לזמן שלפני הנישואין. כחודש לפני הנישואין, בתאריך י"ז בטבת תשע"א (24.12.2010), חתמו הצדדים על הסכם יחסי ממון, הקובע כי כל צד יישאר הבעלים על הנכסים שהביא עמו לפני הנישואין, וכך נאמר בהסכם הממון בסעיף 4 תחת הכותרת "בעלות נפרדת בנכסים".

4.1.1" הצדדים מצהירים כי אין רצונם לאחד בכל צורה שהיא את רכושם ו/או נכסיהם ו/או זכויותיהם.

4.1.2 כל אחד מהצדדים יישאר באופן בלעדי הבעלים על הרכוש ו/או הזכויות ו/או הנכסים שצבר טרם חתימת הסכם זה, באופן שרכושם, נכסיהם וזכויותיהם מכל מין וסוג שהוא, הינם ו/או יהיו בבעלות הבלעדית של אותו צד שלו הם מוקנים, או שעל שמו הם רשומים בלבד, ולבן הזוג האחר אין ולא תהיה כל זכות ו/או דרישה ו/או תביעה או חלק בהם.

4.2 רכוש ו/או זכויות עתידיים

4.2.1 למען הסר ספק, מובהר כי האמור בסעיף זה לגבי רכוש ו/או נכסים ו/או זכויות הצדדים, יחול גם על חליפיהם של אותו רכוש ו/או נכסים ו/או

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

זכויות ו/או על פירותיהם ו/או על כספים ו/או על רכוש ו/או על נכסים ו/או על זכויות שיתקבלו תמורתם. (ההדגשה לא במקור).

4.2.2 מוסכם בין הצדדים כי אין ברצונם לחלק ביניהם את רכושם ו/או נכסיהם ו/או זכויותיהם ו/או לשתף האחד את השני ברכוש ו/או בנכסים ו/או בזכויות אלו ו/או להקנות איש לרעהו זכויות כלשהם ברכוש ו/או בנכסים ו/או בזכויות, לרבות בחליפיהם של אותו רכוש נכסים ו/או זכויות ו/או בפירותיהם ו/או בכספים ו/או ברכוש, נכסים ו/או זכויות שיתקבלו תמורתם.

4.2.3 רכוש ו/או נכסים ו/או זכויות אשר יתקבלו ו/או יצטברו ו/או יתווספו במהלך החיים המשותפים, לרכוש ו/או לנכסים ו/או לזכויות הקיימים במועד חתימת הסכם זה, יהיו שייכים אך ורק לאותו צד שלו הם יוקנו או שעל שמו הם ירשמו, א"כ יקבעו הצדדים במפורש ובכתב אחרת.

4.2.4 זכויות ו/או רכוש ו/או נכסים שירכשו ע"י אחד הצדדים בעתיד באופן עצמאי, יישארו נכסיו ו/או רכושו ו/או זכויותיו הבלעדיים של בן הזוג שרכשם.

4.2.5 למען הסר ספק מובהר כי הפרדת הנכסים תחול גם על רכוש ו/או נכסים ו/או זכויות שאחד מבני הזוג קיבל או יקבל במתנה ו/או בהנחלה מכח ירושה או צוואה בעתיד.

5. חיים משותפים

5.1 בתקופת החיים המשותפים יגורו בני הזוג בדירת בת הזוג ב[ר].

5.2 בן הזוג ידאג לכל מחסורם של בני הזוג יחדיו, ידאג לרמת חיים הולמת לבת הזוג, כל עוד הוא מתגורר עמה.

5.3 למען הסר ספק מובהר כי הוצאות הקיום של שני הצדדים בתקופת החיים המשותפים, ימומנו במשותף על ידי בני הזוג. מובהר בזאת כי בת הזוג תשלם מדי חודש 2500 ש"ח מדמי הבטוח לאומי שלה.

5.4 מוסכם בין הצדדים כי הפנסיה שמקבלת בת הזוג מצרפת, שייכת לה בלבד, ולבן הזוג אין כל חלק או זכויות בפנסיה זו.

[...]

5.6 בני הזוג מתחייבים לפתוח חשבון בנק משותף לצורך מימון יחסיהם המשותפים.

ע"כ הסעיפים הרלוונטיים בהסכם הממון.

לכאורה מה יש אם כן לדון בתביעת רכוש, כאשר כל אחד מבני הזוג מחזיק בכספים ונכסים שרשומים על שמו, שבהסכם בין הצדדים נקבע בפירוש מה ייעשה בהם במקרה פירוד.

לא נכנס לטענות נוספות שעלו בכתב התביעה, כמו תשלום מחצית משכר הדירה שישלם הבעל לאישה, על המגורים בזמן החיים המשותפים, כאשר נושא זה סוכם במפורש בסעיף 5.1 להסכם הממון, שהצדדים יגורו בדירת האישה.

אלא, שטוען בא כוח האישה שהבעל רכש במהלך נשואי הצדדים דירה ב[מ'] בסכום של 1,300,000 ש"ח, ולדבריו חלק ממימון הדירה הינו כתוצאה מכספים שהכניסה לו האישה מדי חודש בחודשו, סכום של 500 יורו, פנסיה שלה מצרפת, ובנוסף סכום של 1700 ש"ח, ועל כן יש לאישה זכויות בדירה זו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

באשר לכך יצביע בית הדין על סעיף 4.2.3 להסכם הממון, הקובע מפורשות שיש לילך בעניין זה אחר הרישום, ובמקרה שלנו הרישום של הדירה ב[מ'] הוא על שם הבעל בלבד. רישום זה נעשה זמן רב לפני הפרוד. יש להניח שהאישה ידעה על כך, והבינה שאכן דירה זו שייכת לבעל, מאחר והיא נקנתה מכספים שיש לבעל, וכפי שגם טוען בא כוח האישה בכתבי הטענות, מדובר בבעל עתיר נכסים.

אך יש לקבוע שאין לאישה חלק בדירה לא רק מחמת הרישום.

התברר לבית הדין כי הכסף ששימש לקניית הדירה בא ממכירת דירה וחנות ב[ע'], כפי שהוכיח הבעל, שמכר דירה וחנות באותה תקופה (על כך אין מחלוקת, ראה גם סעיף 32 לסיכומי ב"כ האישה). משכך לא רק סעיף 4.2.3 משייך את הדירה ב[מ'] כולה לבעל, אלא גם מכוח סעיף 4.2.2 להסכם, המדבר על חליפי הנכסים ניתן לקבוע כי הדירה כולה של הבעל. האישה לא הוכיחה בשום דרך שדירה זו נקנתה מכספים שלה, ומאידך הבעל הוכיח כי מכר באותה תקופה דירה וחנות ב[ע'], וכי הנכס רשום על שמו, וחזקה על האישה שידעה מאותה דירה ושהיא רשומה על שמו של הבעל, ורק כעת, לאחר שנושא הכתובה לא בא על פתרונו כפי שציפתה, החליטה לטעון טענות על זכויות בדירה זו, שאמנם נרכשה במהלך הנישואין, אולם מכספי הבעל.

טענות האישה ותביעותיה הרכושיות, אינן עולות בקנה אחד עם הסכם הממון וסותרות אותו לחלוטין. משכך דינן להידחות!

טוענת האישה שנתנה לבעל כל חודש (במהלך חיי הנישואין) פנסיה שקיבלה מצרפת בסך של 500 יורו. הבעל טוען כי האישה הוסיפה ונתנה לו גם את הפנסיה, כיון שלא יכלו לחיות ברמת חיים גבוהה, וכי האישה הוסיפה למאזן המשפחתי סכום של כ- 2000 ש"ח מדי חודש, השתתפות נוספת בהוצאות, על מנת שיוכלו לחיות רמת חיים בהתאם.

מדובר באישה חכמה, שוודאי לא הייתה נותנת לבעל מדי חודש מתנה בסכום של 500 יורו, על מנת שיחסוך את הסכום. האישה ידעה כמה הם הוצאות הבית, ובהתאם השתתפה. מדובר בזוג שחיו ברמת חיים סבירה, נסעו לחו"ל אחת לשנה (כחמש פעמים במהלך חיי הנישואין), נקנו תכשיטים וכד'. הדעת נותנת שהאישה השתתפה ברמת החיים שחיו בה הצדדים, לפי חלקה, והסכומים האמורים כ- 2000 ש"ח לחודש, הם בהחלט השתתפות סבירה בהוצאות.

גם אם נקבל את טענת האישה שסכום זה לא ניתן להוצאות משותפות אלא היא נתנה לבעל כל חודש מתנה בסכום של 500 יורו, מהיכי תיתי שנחייב אותו להחזיר את המתנות שנתנה לו, כפי שאנו לא מחייבים את האישה להחזיר לבעל את המתנות שנתן לה הבעל, וכפי שכתב הנימוקי יוסף בבבא מציעא (נט, א מעמוה"ר), וכך פסק הרמ"א בחושן משפט שיב, ט, ואין בנדו"ד דין של החזר מתנות, בפרט שמדובר בכספים שכבר אינם קיימים, ואין מקום לתבוע את החזרם.

אשר על כן, לאחר שמיצת דברי הצדדים ועיון בחומר שבתיק, אנו דוחים את תביעות הרכוש ההדדיות, וכל אחד יישאר הבעלים על רכוש ו/או זכויות ו/או כספים שעל שמו, וכן כל אחד יחזיק במתנות שנתן לו השני.

בעניין מזונות אישה

אין מקום לפסוק מזונות לאישה, וזאת משתי סיבות:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

א. סעיף 5.2 להסכם הממון קובע במפורש שחייב הבעל במזונות האישה הינם כל עוד הצדדים מתגוררים יחדיו. משנפרדו מגוריהם, החל מיוני 2018 (כשתביעת המזונות הוגשה כמה חודשים מאוחר יותר), אין מקום לחיוב הבעל במזונות האישה.

ב. האישה תובעת גירושין, והבעל מסכים לגירושין, ובכהאי גוונא אין מקום לחיוב הבעל במזונות אישה.

בענין חיוב הכתובה

כדי לדון אם הבעל חייב בכתובה או לא, יש להבין את הרקע לפרוד בין הצדדים.

מוסכם שהבעל הוא זה שעזב את הבית, אך עדיין יש לדון האם עזיבת הבעל את הבית הייתה מוצדקת, ואינו האשם בגירושין, וממילא אין לחייבו בכתובה, או שמא כיון שהוא זה שהוביל לפרוד, כשעזב את הבית, ולא רצונה של האישה הוביל לפרוד ולגירושין, יש לחייבו בכתובה.

מכתבי הטענות בין הצדדים וכן מדבריהם בדיון שהתקיים, עלה כי בין הבעל לבת האישה ח' ז"ל, הייתה מערכת יחסים קשה. כך גם עולה מדברי הבעל בדיון שהתקיים בפנינו. ביום כ' בסיון תשע"ח (3.6.18) נפטרה ח'. האב השתתף בלויה, הגם שלא יכול היה להשתתף בקבורה, וכן השתתף בשבעה במשך שלשה ימים.

לדברי הבעל, במהלך השבעה על הבת ח' ז"ל, כשהשתתף באזכרה על אחותו, אמרה האישה על בעלה "שילך וישכב ליד אחותו". (כשכוונתה לאחות הנ"ל שנפטרה). לדברי האישה היא אמרה רק "שילך לאחותו". בתום השבעה חזרה האישה לבית, ודרשה שיעזוב את הבית, לדברי הבעל - בצעקות ובקללות. הבעל אכן עזב את הבית.

קשה לקבוע אם בנסיבות המתוארות יש להטיל את אשמת הגירושין על הבעל או על האישה.

כאשר אישה מקללת את בעלה, אין לראותה כעוברת על דת שמפסידה כתובתה, אלא באופן שהתרה בה בפני עדים שלא תקלל.

בשולחן ערוך אבן העזר קטו, ד, פסק ש"מקללת" היא אחת מאלו שהן בבחינת "עוברת על דת יהודית", וזה לשונו:

"[...] או שהיתה מקללת אבי בעלה בפני בעלה,

הג"ה: (ויש אומרים דהוא הדין אם קללה אפילו אבי בעלה בפני עצמו) (וכן משמע מפרש"י בגמרא הביאו הב"י) (ועיין לקמן סימן קנ"ד הוא הדין המקללת בעלה בפניו) (הרמב"ן סימן ק"ב),

בכל אחד מאלו תצא בלא כתובה, אם יש עדים שהתרה בה תחלה ועברה על התראתו. ואם אין עדים, תשבע שהוא כדבריה."

הרמ"א פוסק כדברי הרמב"ן שאם מקללת בעלה, הרי היא עוברת על דת יהודית. והבית יוסף (אבן העזר סימן קטו) הקשה דמניין לו לרמב"ן שגם מי שמקללת בעלה הרי היא כעוברת על דת יהודית. וכתב דאין לומר שהוא קל וחומר ממקללת אביו בפניו של הבעל, דקל וחומר פריכא הוא, שהרי הבעל חייב בכבוד אביו. ובבית שמואל קטו, טז כתב לישב שהוא קל וחומר ממקללת זקנו של בעל, וכדעת הגהות מרדכי, ואינו חייב בכבודו כאביו, ולכן יש ללמוד ממנו קל וחומר למקללת הבעל עצמו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כל זה אם היה מתרה באישה. אך לא ברור, ואף לא נטען בפנינו שהבעל התרה באישה בנדו"ד, בודאי לא בפני עדים, כך שאין להגדירה כעוברת על דת יהודית.

ומכל מקום, אף שאין להגדיר את האישה כעוברת על דת מדין "מקללת", ודאי שבנסיבות אלו כפי שמצייר הבעל, אין לו מקום להישאר בבית האישה, שתמשיך לקלל אותו, ובפרט לאחר שאמרה לו בפירוש שיעזוב את הבית שלה, ואם כן מן הצדק אין לחייבו בכתובה כאשר לא יכול היה לשאת קללותיה, בפרט לאור הנסיבות המיוחדות, שהבת ח' ז"ל נפטרה, והיא הייתה בסכסוך אתו, וסביר להניח שאש הלהבה בינו לבין אמה של ח' לא תכבה במהרה. בפרט כאשר מדובר באדם שהגיע לגבורות, וחיי המתח תחת קללות וכדומה, עשויים אף להביא סוף וקץ לחייו.

אולם מאידך, אפשר אולי לטעון שמדובר באירוע זמני, כאשר האישה כאובה על מות בתה, ואין אדם נתפס בשעת צער, ולכן יתכן שאם הבעל היה מבליג זמן קצר, קללות אלו היו פוסקות ובני הזוג היו ממשיכים לחיות כפי שחיו קודם לכן.

קשה מאד להעריך ולהכריע, אם ממידת הצדק יש לחייב את הבעל בתשלום הכתובה או לפטרו.

לכן דעתנו שבכגון זה יש לפשר ולחייב את הבעל במחצית מדמי הכתובה. הכתובה עומדת על סך של 120,000 ש"ח, ולכן דעתנו שיש לחייב את הבעל לשלם לאישה במעמד סדור הגט סכום של 60,000 ש"ח.

לאור האמור לעיל, הצדדים יתגרשו זה מזה בגט פיטורין כדמו"י.

בית הדין קובע מועד לסדור גט ליום י"ג בכסלו תש"פ (11.12.19) שעה 10.30.

בית הדין דוחה את כל שאר התביעות ההדדיות שהגישו הצדדים, וכל צד יישאר עם כספיו או/ו נכסים או/ו זכויות שעל שמו, והכל בהתאם להסכם הממון שנחתם בין הצדדים.

הבעל ישלם לאישה עבור כתובתה, במעמד סדור הגט, סכום של 60,000 ש"ח בשיק בנקאי.

ככל שמי מהצדדים יגיש ערעור על החלטת בית הדין, המועד לסדור גט יבוטל.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום ה' במרחשון התש"פ (03/11/2019).

הרב משה בצורי

הרב יצחק הדאיה

הרב צבי בן יעקב – אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה